

Загора, бѣ освѣтенъ съ червено зарево. Не можеше да има и съмнѣние, че това освѣтление бѣше отъ пожара, който, вѣроятно, бѣ обхваналъ цѣлия градъ.

VII.

20 Юлий. Бѣхме капнали отъ уморяване въ вчерашния, пѣленъ съ тревѣljenje, день и за туй расчитвахме, че съ сѣня ще подкрѣпимъ отпадналитѣ си сили и ще забравимъ, на вѣме, ужаситѣ на тоя кървавъ день. Но надеждата, поне моята, не се осжществува. Напротивъ, нощта ми се показа безкрайно дълга. Ужасни галюцинации ме прѣслѣдваха въ сѣня. Прѣдъ очитѣ ми се испрѣчваха ужаснитѣ вчерашни картини, а въ ушитѣ ми се раздаваха топовнитѣ и пушечни гърмежи, виковетѣ на Старо-Загорскитѣ жители и охканията на раненитѣ . . . Мнозина отъ опѣлченцитѣ, едни седишкомъ, други лежишкомъ, тихо си приказваха, а онѣзи които спяха, туку мърморяха въ сѣня си. Едни отъ тѣхъ викаха „ура“, други „раненъ, раненъ“; имаше и такива, които скокваша на крака съ викъ „Турцитѣ, Турцитѣ, удрайте“. . . .

Около срѣдъ нощъ, дружината бѣ вдигната за да продължава отстѣпленieto за Казанлъкъ. Но, слѣдъ като прѣстояхме по-вече отъ единъ часъ готови за пжтъ, заповѣда се, опѣлченцитѣ изново да си легнатъ да спжтъ. Тѣ бѣха все бодри и възбудени, ако и да не бѣха турили въ устата си и троха хлѣбъ още отъ вчерашния сутринята, понеже хлѣба ни липсуваше. Наистина, по лицата имъ се забѣлѣзваха слѣди отъ тежкитѣ вчерашни испитания, но при все това въ очитѣ, въ движението и въ цѣлата имъ фигура се четеше сѣзнание на собственото имъ войнишко достойнство, чувство на удовлетворено самолюбие и гордостъ, че сж изпълнили дългътъ си.

Опѣлченцитѣ, почти винаги злѣ третираны отъ офицеритѣ, наричаны плашливци, които, слѣдъ първия вистрѣлъ, ще се разбѣгатъ като еребици, неволно се бѣха усъмнили въ себе си. Мнозина отъ тѣхъ, които още не бѣха мирисали барутъ, си задаваха въпросъ: „неужели това е истина“? и колкото по-вече се при-